

Honderd jaar wachten

Wannes ligt uitgestrekt op zijn bed, in zijn nieuwe kamer. Vorige week is hij met mama en zusje Wiene verhuisd, naar dit huis in de Heilige Geestmolenstraat te Lokeren. Wannes kijkt op. Hoorde hij iets ritselen? Een muis achter zijn kast? Niet dat Wannes schrik heeft van muizen! Op school staat hij immers bekend als 'Wannes-Zonder-Vrees'. De jongen springt uit bed. Hij trekt zijn kast een eindje van de muur weg. Niets aan de hand. Ik heb het me vast ingebeeld, denkt hij. Maar wat is dat? Op de vloer vlakbij de deur, ligt een envelop. Waar komt die vandaan? Wannes trekt de omslag naar zich toe. Er staan grote vette letters op:

Aan Wannes - Zonder – Vrees.

Wannes weet niet wat te denken. Gauw prutst hij de envelop open en haalt er een briefje uit.

Wil je iets meer weten over een oud kasteel hier vlakbij?
Schuif dan de lege omslag onder je deur weer naar mij.
Let op:
doe de deur niet open,
of je zal het met je leven bekopen!

Wannes kijkt naar de deur. Staat daar één of andere flauwe grappenmaker in de gang? Hij neemt de deurkruk beet. Hij twijfelt. Nee, toch maar niet, denkt hij dan. Je weet maar nooit.

De jongen bekijkt het papiertje opnieuw. Hij herleest wat er op staat. Zou hij...? 'Natuurlijk,' mompelt hij in zichzelf en met een 'ze noemen mij niet voor niets Wannes-Zonder-Vrees', schuift hij kordaat de omslag weer onder de deur.

Bijna ogenblikkelijk komt er weer een papiertje onder de deur vandaan. Zonder omslag, deze keer.

Zal ik je tonen waar het kasteel staat?
Klop dan drie keer op je deur, netjes in de maat.

Tok! Tok ! Tok!

Wannes' interesse is nu echt gewekt.

Vol spanning wacht hij op het vervolg van de boodschappen. En die komt er ook:

Vertrek om kwart voor twaalf deze nacht, alleen.
De bijgevoegde wegbeschrijving toont je de weg erheen.

Wannes bekijkt de wegbeschrijving. De straatnamen die erop staan, komen hem bekend voor. Hé, denkt hij. Volgens deze beschrijving zou het kasteel hier echt vlakbij staan. In wijk Puttenen. Dat bordje merkte ik gisteren nog op toen we er met de fiets passeerden. 'Pas maar op dat je niet in een put valt', zei ik nog lachend tegen Wiene. Maar ik heb daar in de verste verte toch geen kasteel gezien. Vreemd. Zou er toch iemand een grap met mij willen uithalen?

Bijna besluit hij om de papiertjes in zijn prullenmand te gooien, maar zijn mannelijke nieuwsgierigheid haalt het boven zijn twijfel.

Stipt kwart voor twaalf opent Wannes heel stilletjes zijn kamerdeur. Hij sluipt de trap af. Aan de voordeur houdt hij even halt. Als ze maar niet piept, hoopt hij vurig. Het lukt! Even later staat hij helemaal alleen in de donkere straat. Wannes ademt diep in. Die duisternis is eng! Het hele avontuur lijkt hem plots minder leuk. Maar dan pompt hij zichzelf moed in: 'Komaan, Wannes-Zonder-Vrees, je durft het!' Hij schrikt van zijn eigen stemgeluid. De jongen stapt flink door. Het papiertje wijst hem de weg. Af en toe kijkt Wannes om. Wordt hij gevolgd? Nee, 't zal zijn verbeelding zijn.

Wannes speurt in de verte; nergens een kasteel te zien. Hoe verder hij stapt, hoe meer de jongen gelooft dat hij beetgenomen wordt. En dan, net op het moment waarop Wannes besluit om terug naar zijn bedje te keren, doemt er voor zijn ogen een heus kasteel op. Het verschijnt zomaar, uit het niets. 'Dat kan niet!' stamelt Wannes. 'Daarnet was er nog niets.' Hij wrijft zich in de ogen. Het kasteel blijft er staan. Dus toch, denkt de jongen. Ik ben niet beetgenomen.

De poort van het kasteel staat wagenwijd open. Wannes stapt binnen. 'Hallo! is hier iemand?' Wannes stem klinkt beverig. Er komt geen antwoord op zijn vraag. Toch heeft de jongen het gevoel dat hij bekeken wordt. Ineens vliegt er iets tegen zijn hoofd. Weer een omslag! Nerveus haalt hij de brief te voorschijn. In het maanlicht leest Wannes:

Ga naar de eerste kamer van het kasteel. Daar staat een koffer. Raak hem aan. Ga dan naar de tweede en de derde kamer. Daarin vind je ook een koffer. Wanneer je de drie koffers hebt aangeraakt, wordt de inhoud van jou. Dan ben je schatrijk.

Drie koffers aanraken, denkt Wannes. Een fluitje van een cent! En dan ben ik schatrijk? Laat maar komen! Yes! Maar zijn overwinningsroes verdwijnt op slag op het moment dat hij de eerste kamer binnenstapt. Een koffer, inderdaad! Maar op die koffer... Wannes knippert met zijn ogen. Hij kan een kreet niet onderdrukken. Wat hij daar ziet, tart alle verbeelding. Een monster! Een walgelijk monster! De kop is pikzwart. Erbovenop puilen twee ogen uit. Ze zijn groen, gifgroen! Uit drie neusgaten komt stoom. 'Sssssssssssssssssssssssss...' Het beest opent zijn muil. Wannes ziet een lap vlees; en hij ziet er nog één! Twee dikke vlezige tongen! De jongen deinst achteruit. 'Nee! Niet weggaan!' Een stem galmt door de kamer: 'Je kan het! Je durft het! Je kan dat beest verslaan. Eén tik op de koffer volstaat! Doe het! Doe het! Je wordt rijk!' Wannes knijpt zijn ogen dicht. Toch blijft hij dat monster zien. Die ogen! Die muil! 'Komaan Wannes-Zonder-Vrees, wees niet laf!' klinkt het in zijn hoofd. De jongen twijfelt. Maar dan... Hij rent naar de kist, geeft er een ferme tik op, draait zich vliegensvlug om en loopt de kamer uit. In zijn nek voelt hij stoom. Met een klap sluit hij de deur achter zich. 'Yes! Gelukt!' Verwonderd kijkt Wannes op. Zei daar iemand: 'Dank je wel?'

En nu de volgende kamer. Deze keer weet ik wat me te wachten staat, denkt de knaap. Een tweede keer zal het me ook wel lukken.

Maar wanneer hij de kamer binnenstapt, staat Wannes als aan de grond genageld. 'Nog erger!' kermt hij. 'Dit is nog erger!'

De kist die daar staat is kleiner dan de eerste, maar het monster erop is groter. Veel groter. De kop niet; die is klein. Te klein eigenlijk voor het enorme lijf. Maar hoe mini hij ook is, echt vriendelijk ziet die monsterkop er toch niet uit: de ogen zitten zo diep in de oogkassen dat het enkel donkere gaten lijken en uit de mondhoeken steken twee vervaarlijk scherpe hoektanden.

En dan de poten van het dier! Wannes huivert. 'Die nagels! Verschrikkelijk!. Eén rits van zo'n poot en mijn buik is helemaal opengereten.'

Wannes maakt aanstalten om rechtsomkeer te maken, maar daar is weer die stem: 'Komaan Wannes-Zonder-Vrees, wees niet laf! Je kan het! Je durft het! Eén tik op de koffer volstaat! Doe het! Doe het! Je wordt rijk!'

En ook deze keer laat Wannes zich overhalen. Hij haalt heel diep adem, stuift op de koffer af, raakt hem aan met zijn linkerhand en rent meteen terug. Voor het monster goed en wel beseft wat er gebeurt, staat de jongen alweer in de gang.

De tweede overwinning geeft Wannes het gevoel dat hij alles aankan. Laat het derde monster maar komen, denkt hij zelfzeker. Ik klaar het klusje in één, twee, drie. En dan... dan ben ik rijk.

De deur van de derde kamer is gesloten. Dat maakt Wannes toch een beetje achterdochtig. Misschien staat het beest me deze keer wel vlak achter de deur op te wachten, flitst het door zijn hoofd. Toch doet hij de deur open. Nog geen beest te zien. Wannes stapt voorzichtig de kamer binnen. En daar... Meteen krijgt hij kippenvel. De vorige monsters waren klein grut bij wat hij nu te zien krijgt.

Op de derde koffer ligt een echt wangedrocht! Een immens grote kop hangt over de kist; de muil is wijd open. Binnenin flikkeren twee rijen scherpe tanden. Aan de kop hangt een log lijf met zes krokodillenpoten, klaar om elke prooi te verscheuren. Uit de ogen van het monster springt vuur. De vlammen verschroeien bijna het haar van Wannes.

Het monster merkt de bezoeker op. Het opent zijn muil nog verder. Brandend kwijl druipt op de vloer. Het beest legt zijn zes poten over de kist heen. Alsof het weet dat het de kist moet beschermen. Dan heft het zijn kop omhoog, kijkt Wannes diep in de ogen en opent zijn walgelijke muil. Een bloedstollende kreet ontsnapt uit zijn keel: 'BBBBBBBBBBBBRRRRRRRRRRUUUUUAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHH!'

Dit is te veel voor Wannes; met een gil verlaat hij de kamer. Hij rent, rent, rent...

Vanuit het kasteel galmt een stem: 'Wannes-Zonder-Vrees, kom terug! Wees niet laf! Je kan het! Je durft het! Eén tik op de koffer volstaat! Doe het! Doe het! Laat mij niet in de steek, want dan moet ik honderd jaar wachten!'

Deze keer klinkt de stem heel wanhopig. Wannes twijfelt. Moet hij toch teruggaan? Maar de gedachte aan het huiveringwekkende monster maakt dat hij het kordaat op een lopen zet, richting huis.

Wannes houdt niet op met lopen tot hij in zijn kamer is. Vliegensvlug doet hij de deur op slot. Hij ploft neer op zijn bed. Het bonkt in zijn hoofd. Heel de weg naar huis hoorde hij die stem: 'Neeeeeee, nu moet ik weer honderd jaar wachten!'

Met zijn handen houdt hij zijn oren dicht. Hij wil het niet meer horen!

‘Slapen’, hijgt Wannes. ‘Ik wil slapen en dit alles vergeten...’

Maar het houdt niet op. Wanneer de jongen zijn hoofd op zijn kussen wil leggen, veert hij meteen weer recht. ‘Nog een briefje!’

Wil je iets weten over de stem van daareven? Dan moet je op zoek in een vorig leven.

‘Nee,’ roept Wannes, ‘ik doe niet meer mee!’ Hij neemt een stoel, schuift die voor de deur en sluit de spleet onder de deur af met een aantal dikke boeken. Daar kan geen blad meer onder...

Mitta zucht. Zo, haar verhaal is bijna klaar. Ze moet enkel nog een goed slot zoeken. Amai, die opdracht van meester Frank was niet mis: schrijf een verhaal dat zich in je woonplaats afspeelt.

Mitta vindt zelf dat ze dat goed gedaan heeft. Het ging vanzelf. Ze hoefde er niet eens bij na te denken.

Nu nog dat slot. Over een vorig leven? Misschien vind ik wel ideetjes op het internet, denkt Mitta. Als schrijver voelt ze zich goed in haar vel.

Ze start Google en tikt in: ‘vorig leven’. Ze opent de eerste site uit de lijst.

Uw levensloop

Wie, wat en waar was u in een vorig leven?

Om daarop een antwoord te krijgen vult u hieronder uw huidige geboortedatum in.

Leuk, denkt Mitta. Dat probeer ik even uit.

Ze tikt haar geboortedatum in en meteen verschijnt het resultaat op het scherm:

Diagnose:

Ik weet niet hoe u er zich bij voelt, maar u was een jongen in uw laatste, eerdere reïncarnatie.

U werd geboren in Lokeren, in 1600.

U woonde op een kasteel.

Uw kort psychologisch profiel toentertijd:

eigenaardige persoonlijkheid, mysterieus, enorm begaafd, bezit duistere krachten of machten, vriendschappelijke relatie met gruwelijke beesten en monsters

Hetgeen u onbewust onthouden heeft uit de levensloop van dit vorig leven:

Een non kreeg een dodelijke beet van één van uw monsters. Na haar dood bleef ze als geest in het kasteel ronddwalen, terwijl ze riep: 'Ik kom terug! Over honderd jaar... Dan zal ik uw gruwels verslaan! Dan kan ik weer leven!' Uiteindelijk bent u gaan verhuizen; uw enge dieren hebt u achtergelaten in het kasteel.

Mitta wordt lijkleek...

In haar hoofd weergalmt steeds die ene zin: 'Neeeeeee, nu moet ik weer honderd jaar wachten!'